

Joakim Medin: Därför tillbringade jag juldagen i ett turkiskt fängelse

Greps av turkisk militär när han lämnade syriska Kobane

TURKIET Kobane i norra Syrien har varit belägrat i fyra månader av terrorgruppen IS. I december återvände Dagens ETC:s reporter Joakim Medin till den krigsdrabbade staden. På vägen tillbaka in i Turkiet greps han under vapenhot av turkisk militär och kastades i fängelse. Här berättar han själv om händelsen.

När jag lämnade Kobane på juldagen skedde det nattetid, precis som när jag först tagit mig in i staden. På natten är det mörkt, och då är det i teorin lättare att smita över gränsen obemärkt. För det är fortfarande det enda sättet för journalister att komma in i Kobane och dokumentera situationen, behoven och kampen där. Turkiet och dess gränsvakt släpper fortfarande inte in någon, precis som de satt upp sådana svårigheter de senaste tre åren.

Kurderna berättar att Turkiet satt upp mörkerkameror längs med gränsen till Kobane, och på samma gång har även dess patrullerande pansarbilar dessa kameror. Det blev jag, en japansk journalist och en holländsk-kurdisk journalist varse

när vi varsamt och ljudlöst klättrade över taggränsstängslet och började traska över ett fält i sotsvart mörker.

JAG KASTADE MIG ner och låg blickstill i en iskall pöl gytjtigt vatten, till ingen nytta. Turkiska soldater tvingade sedan ner oss alla tre på knä på en asfalterad väg, under skrik och höjda pistoler. Vi måste ta av oss kläderna och våra telefoner blev konfiskerade. Jag och en japansk journalist behandlades bättre. Den holländsk-kurdiska journalisten Reber Dosky uppgav sitt medborgarskap, men anklagades för att vara just kurd. Han sparkades och stampades i ansiktet med kängor, fick sina glasögon förstörda, och sparkades sedan i ryggen av en aggressiv turkisk soldat.

Vi kördes till en militärpostering där vi fick plastband runt handlederna som skar in i skinnet. Under runt 30–45 minuter förhöordes vi sedan av turkiska soldater. De lyste mig men framför allt Reber Dosky rakt i ögonen med en ficklampa.

– Kurd! Kurd! Du är kurd!

De krävde att få pinkoden till Reber Doskys mobiltelefon. När han sa nej, började två av soldaterna tortera honom

genom att borra in sina fingernaglar i hans handflator och mellan fingerbenen på hans händer, tills han stönade av smärta.

SENARE SAMMA NATT kördes vi till ett sjukhus i gränsstaden Pirsûs/Suruç, en mil norr om Kobane. Både jag och Reber själv pekade på hans panna där en blodig bula dykt upp, och på hans trasiga glasögon. Den kurdiska sjukhuspersonalen tittade förstående på oss, men ingen undersökning eller dokumentation gjordes. De turkiska soldaterna förklarade Rebers skador med att han hade snubblat och slagit sig. Våra berättelser om tortyr och framför allt sparkar mot Rebers huvud, möttes där av höjda men föga intresserade ögonbryn.

Vi tillbringade juldagen i turkiskt fängelse, i en väntecell där det bara fanns en brits trots att vi var tre. Jag fick ligga rakt på golvet för att vila. Då och då kallades vi ut, för att bli förhörda, skriva under papper på att vi förstår att vi nu finns med i kriminalregistret, lämna fingeravtryck, och få nästan 1 000 dollar i böter var.

Turkiet har blivit ökänt för en allt

sämre pressfrihet. Committee to Protect Journalists (CPJ) har både 2012 och 2013 rankat Turkiet som det land i världen som haft flest journalister i fängelse. Behandlingen drabbar inte heller bara de inhemska.

VÅR BERÄTTELSE HAR FÅTT mycket uppmärksamhet i Nederländerna sedan Reber kom tillbaka hem dit. Det verkar ändå inte få några konsekvenser. Det nederländska journalistförbundet har kraftigt protesterat och kontaktat landets utrikesministerium, som i sin tur bett Turkiet om en förklaring.

Ifall gränsen in till både arabiskbefolkade och IS-kontrollerade områden i Syrien ännu är relativt lätt att passera från Turkiet, har gränsen till de kurdiska områdena varit just såhär svåra att korsa sedan Turkiet stängde ner och militariserade den. Både journalister och lokalbefolkning är beroende av smugglare.

Vi utländska journalister blir arresterade, misshandlade, torterade och bötfällda ifall vi infångas. Den kurdiska lokalbefolkningen riskerar istället att bli skjuten till döds.

Joakim Medin

Lämnade fingeravtryck.

Han sparkades och stampades i ansiktet med kängor, fick sina glasögon förstörda, och sparkades sedan i ryggen av en aggressiv turkisk soldat.

Joakim Medin tillsammans med Kobanes försvarsminister Ismet Hasan, till vänster, som är kvar i staden.

Hos turkisk polis fördes jag och andra journalister till förhör, där vi sedan fick lämna fingeravtryck och skriva under medgivande av brott.

Gränsen till Kobane och andra kurdiska områden i norra Syrien har varit stängda och militariserade i drygt 3,5 år.

Turkiska pansarbilar patrullerar gränsen till Kobane och andra kurdiska områden dag som natt, för att förhindra folk att ta sig över.